

24 квітня, о 14-00 біля церкви Петра Калнишевського на хуторі Буда у Холодному Яру – відкриття пам'ятного знака усім козакам, які загинули за Волю України. Чекаємо на справжніх патріотів!

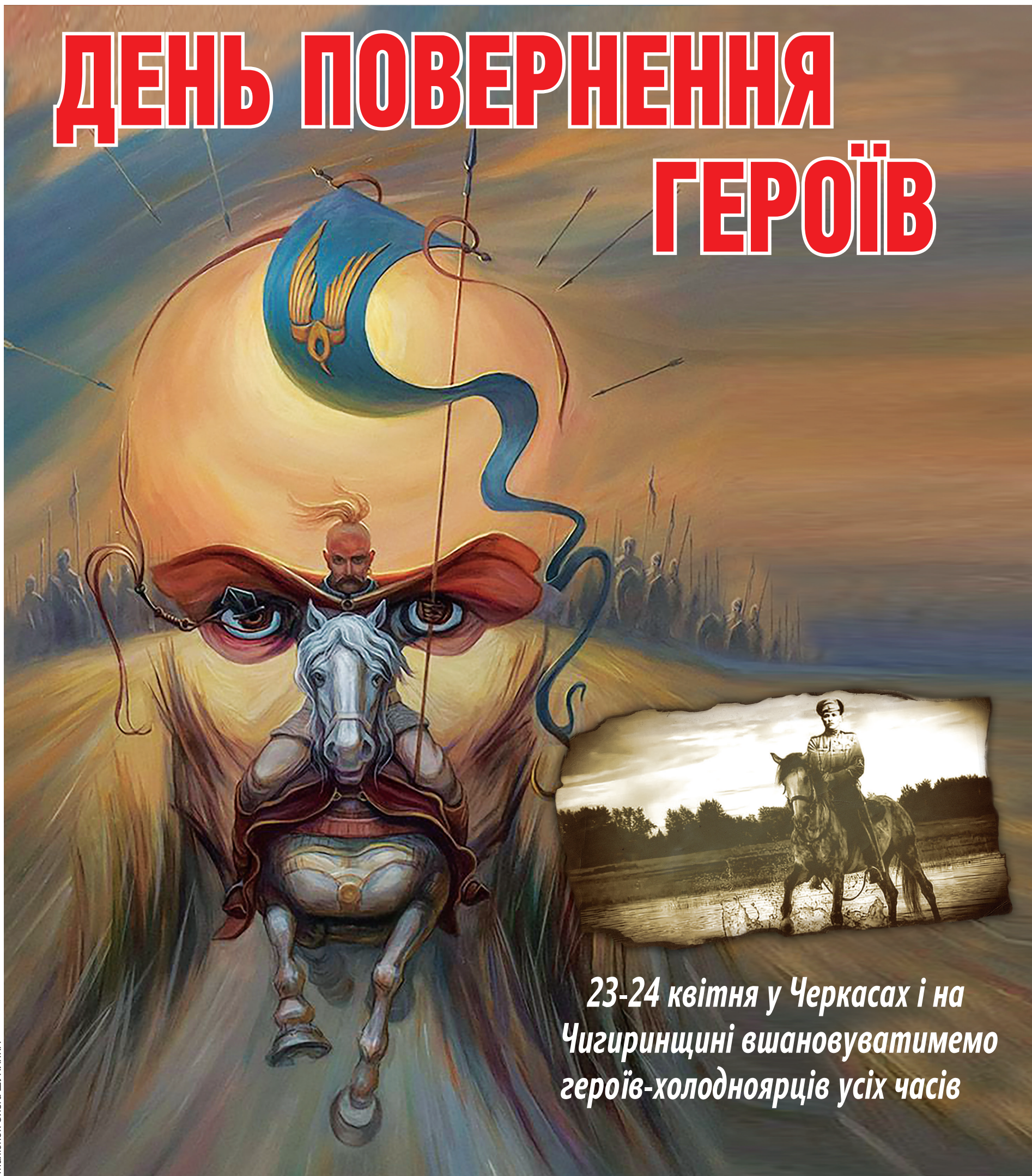
**24 КВІТНЯ
14.00**

Козацький край

№3 (77)
20 квітня 2016 р.

ДЕНЬ ПОВЕРНЕННЯ ГЕРОЇВ

23-24 квітня у Черкасах і на
Чигиринщині вшановуватимемо
героїв-холодноярців усіх часів

Олег ОСТРОВСЬКИЙ

ХОЛОДНОЯРСЬКІ ПРАПОРИ ВЕДУТЬ ДО ПЕРЕМОГИ...

Славетний отаман Холодного Яру загинув 12 квітня 1920 року, потрапивши у більшовицьку засідку на Чигиринщині, біля хутора Кресельці (зараз в складі села Мельники), що при дорозі на Мотрин монастир...

Віддати шану полеглому Герою біля його могили саме 12 квітня, у день 96-ї річниці від дня загибелі отамана, ми зібралися з козаками «Вільного козацтва Холодного Яру». Допоки лунала молитва з уст священика Василя Циріля, у небі над сільським цвинтарем, де поховано повстанського отамана, кружляло дев'ять чорних воронів...

Не знаю, як це пояснити, але те, що справу Холодного Яру у боротьбі за Волю України досі не завершено, відчуваєш сьогодні в усьому. Ще від самого початку війни на Сході на фронті з'явилися чорні холодноярські прапори з написом «Воля України або смерть!». У зону боїв з російськими окупантами ці прапори перекочували разом з першими добровольцями – просто з революційного Майдану. І знову під цим прапором сучасні козаки пішли проти одвічного ворога своєї землі...

Так було в усі часи – ще від гайдамаків Гонти і Залізняка: з Холодного Яру завжди віє вітер, який підтримує українців і спопеляє їхніх ворогів. Так є і в новітні часи – як у складі «УПА-Південь» в ХХ столітті діяло з'єднання «Холодний Яр», так і в ХХІ столітті постав штурмовий загін «Холодний Яр» у складі добровольчого батальйону «Айдар» і бронетанковий батальйон «Холодний Яр» у складі полку «Азов»...

До речі, саме командир «холодноярців» батальйону «Айдар» Євген Войцехівський (позивний «Чех») пропонував бойовикам обмін: себе – на полонену Надію Савченко, з якою перед цим воював пліч-о-пліч. З ворожого боку у перші дні полону Надії, поки її ще не перевезли до Росії, були й прихильники такого обміну – бо за «Чеха» навіть грошова винагорода була визначена. Але він загинув, а Надія з позивним «Куля» стала сучасним символом незборимості духу, справжнього холодноярського духу!

Як би не тяжко було сучасній Україні – йдемо правильним шляхом, шляхом до Волі. Скільки б не завивали вороги української державності – завершується декомунізація, у травні впадуть останні комуністичні ідоли і щезнуть останні «совкові» назви українських вулиць і майданів. Натомість із забуття повертаються імена українських Героїв минулого і назавжди вписуються в історію імена Героїв сучасних...

А головне – зростає нове покоління тих, хто не тільки народився вже в часи Незалежності, а «вживу» бачить історію держави, яка щодня утверджує право на Волю ціною крові і страждань.

У сучасних школах і вишкільних таборах юні українці навчатимуться боротися за своє майбутнє так, як борються їхні батьки, як боролися діди і прадіди. Сто відсотків - Холодний Яр знову гратиме у цьому не останню роль. Він залишається тим епіцентром, де живе вільний вітер козацького духу, що вихором розходить по всій Україні. А це – це місце, яке «відфільтровує» зерно від половини. Недаремно казав письменник і гайдамацький осавул Горліс-Горський: «Холодний Яр живий. Він знає, хто свій, а хто – чужий...»

У Звенигородці на Черкащині відбувся вечір пам'яті бійця батальйону «Айдар» Руслану Бобурову (позивний «Німець») – у день, коли йому мало б виповнилося 50 років...

У залі райради зібралися «айдарівці» з усіх куточків України. Ведуча вечора, донька одного з фронтовиків Анастасія Хоменко, оголошувала позивні присутніх бійців, від яких віяло одвічним козацьким гумором: Буба, Щука, Обухов, Плотнік, Дика, Малий, Каліматор, Док, Абдула, Слава, Балу, Мобіла, Петрик, Леший, Бізнес, Пенсія, Полтава, Отаман, Тошик, Зацик, Дарій, Самурай... Здавалося, сам «Німець» теж в той час був присутній тут: і не тільки на продемонстрованому відео з луганського Щастя і фото, врятованих Вікторією «Дикою» із залитої кров'ю флешки, яку дістала з кишені загиблого Руслана...

Після панахиди за загиблیم, проведеної отцем Василем, читали потужні патріотичні вірші місцеві поети Анастасія Яніна та Олексій Озірний, виступали бойові побратими загиблого: Олег Островський, Вікторія Дворецька, Ігор Великохазький.

Радник голови Черкаської облдержадміністрації Андрій Кравець від імені очільника області Юрія Ткаченка вручив відзнаку «Холодний Яр», якою посмертно нагороджено Руслана Бобурова, доньці Героя – Юлії. А ще – від побратимів загиблого батька Юля отримала тільняшку і фіолетовий берет з хижою і мудрою совою на кокарді – символом батальйону «Айдар». Волонтер Олег Бойко у своєму виступі підкреслив, що для «Німця» війна не була чимось новим – він вже воював у Афганістані, але цього разу бився за рідну землю...

Про його загибель ще за життя декілька разів розходилися чутки: вперше – ще на Майдані в Києві. На фронті

він носив з собою кулю, яка в одному з боїв застрягла у кевларовій пластині бронезилета. Стріляти вмів з будь-якої зброї, а найбільше любив «Мамку» й «Машку» – так лагідно називав свої кулемет і зенітну установку. Жив без розкоші (власну зарплатню відправляв родинам загиблих побратимів).

«Німець» був справжнім втіленням українського воїна-

ратника, що боронить свій край від чужинської навали. Полігши від ворожого смертоносного заліза, він не загинув духом – не даремно священик, промовляючи до присутніх, спочатку сказав: «Сьогодні Русланові виповнилося б 50 років...», а потім сам себе поправив: «І виповнилося...» – бо «Німець» й досі продовжує надихати інших на захист України...

Олександр БРАВАДА

Обласний краєзнавчий музей у Черкасах розгортає нові патріотичні експозиції

У Черкасах, в обласному краєзнавчому музеї 20 квітня відкривається виставка «Святе письмо українською мовою». В експозиції можна буде бачити Пересопницьке Євангеліє і Острозьку Біблію, повні переклади Біблії українською мовою, здійснені священиками різних конфесій і письменниками у різний час, - в Україні і за кордоном.

Через три дні, 23 квітня у цьому ж музеї відкриється тематична фотовиставка «Опір геноциду на Черкащині», присвячена боротьбі українського народу проти фізичного і духовного винищення українців радянським і нацистським тоталітарними режимами у 1917-1991 роках. Виставка охоплює події та особистості, пов'язані з Черкащиною, яка опинилася в епіцентрі Визвольної боротьби, починаючи від часів УНР – до здобуття Україною Незалежності.

Також на 3-у поверсі краєзнавчого музею діє постійна експозиція, присвячена Черкащині в Українській Національно-Визвольній революції 1917 року та у війні після неї – з особливим акцентом на Холодноярщину.

Ярослав ЗВЕНИГОРА

У вечірній сукні і зі зброєю: боєць Яроша сфотографувалася у колишньому маєтку втікача Януковича

Вони не лише воїни, а й неймовірно красуні. Дванадцять дівчат, які тривалий час воювали в АТО, знялися у вечірніх сукнях для благодійного календаря на 2017 рік. Серед них і черкашанка Ірина Гаркавенко, більше відома за своїм позивним – «Марго». Торік вона не просто була в зоні бойових дій, а самостійно керувала кількома десятками чоловіків – була старшиною штурмової роти 5-го окремого добровольчого батальйону ДУК «Правий сектор».

Ініціатором проекту став волонтерський рух «Фотопроекти». Самі зйомки проходили у Межигір'ї, де жив до втечі у Росію Віктор Янукович.

Розкішні сукні, зачіски та макіяж, а в руках зброя – таки-

ми дівчата постали на фото.

– Суть проекту не в тому, щоб показати модельну зовнішність дівчат, а в тому, щоб показати, що нині поєднується краса та війна, – розповідає Марго. – Коли жінка бере до рук зброю, то в неї навіть погляд змінюється. Це по мені навіть фотограф

запримітив. Під час фотосесії, коли зброя стояла поруч, я посміхалася, а як тільки взяла її до рук, погляд, чомусь, відразу став іншим. І це добре видно по фото...

Та в цьому, каже Марго, нічого дивного. Адже на війні саме від зброї залежить, чи лишишся ти живим. Про це черкашанка знає не з чужих слів чи екрану телевізора, а з власного досвіду. Про себе дівчина розповідає, що вже звикла жити на мирній території, але війна не полишає її і тут, бо черкашанка постійно спілкується із побратимами. До того ж збирається потрапити до Нацгвардії, для цього вона вже написала заяву та проходить відповідні тести.

– Моя душа так рветься до військової справи, – зізнається черкашанка.

www.provce.cu.ua

У Холодному Яру пройдуть Всеукраїнські змагання “Весняний рейд”, названі на честь пластуна, загиблого в бою за Донецький аеропорт

22-24 квітня у Холодному Яру на Черкащині пройдуть Всеукраїнські змагання, спрямовані на збільшення чисельності молоді, яка пишається своїм українським громадянством – Всеукраїнські змагання з пішого мандрівництва “Весняний рейд” ім. Євгена Подолянчука.

Захід проводить Національна скаутська організація України, Київський Пласт спільно з Управлінням у справах сім’ї, молоді та спорту Черкаської обласної державної адміністрації.

«Вас манять подорожі? Любите змагатись? Скучили за мандрями? Ніколи не були в Холодному яру? Хотіли б поєднати попередні пункти? Тоді запрошуємо вас на І юнацькі всеукраїнські змагання з пішого мандрівництва “Весняний рейд”!» – закликають організатори.

Початок змагань – 23 квітня о 8:00

Довідка

Змагання названо на честь черкащанина Євгена Подолянчука (позивний «Скаут»), випускника факультету розвідки Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного (диплом з відзнакою). Капітан ЗСУ, командир групи спеціального призначення 3-го окремого полку спецпризначення, який загинув під час оборони Донецького аеропорту 14 вересня 2014 року.

У 14 років Євген Подолянчук вступив до скаутської організації «Пласт». Першим його табором став міжкурінний табір «Січ» (біля с. Суботів Чигиринського р-ну Черкащини). На таборі був похрещений. Член юнацького куреня ім. Ярослава Мудрого. Пластову Присягу склав 18 липня 2006 року. У 2006 році – учасник крайового вишкільного табору військового пластування «Леґіон» (Чорний ліс на Прикарпатті), у 2007 році першун крайового летунського табору «Чота Крилатих» (с. Луквиця Богородчанського р-ну Івано-Франківської обл.). 3 липня 2014 року Євгена Подолянчука прийнято до Уладу старшого пластуна.

Лицар ордена Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно). Нагороджений Залізним Пластовим хрестом за заслуги у національно-визвольній боротьбі в утвердженні Української держави (посмертно).

На Корсунщині тисяча патріотів вирушить у похід «Козацькими шляхами»

5-9 травня поблизу села Виграїв (Корсунь-Шевченківський район) відбудеться 26-й традиційний Всеукраїнський збір-похід громадських організацій та волонтерських загонів “Козацькими шляхами”.

Про це повідомляє прес-служба Черкаської ОДА. Захід організований з метою єднання, заохочення і підтримки патріотизму, збереження моральних та духовних цінностей.

Планується зібрати близько 1000 осіб, представників скаутських організацій, учнів шкіл, вишів, волонтерських загонів. Серед учасників будуть діти та молодь, які опинились у складних життєвих обставинах. Під час збору-походу створять умови для творчого, інтелектуального,

духовного та фізичного розвитку дітей та молоді шляхом проведення різноманітних майстерень, ігор, тренінгів, конкурсів.

За додатковою інформацією звертатись за телефоном: 098-396-13-29 (Максим Володимирович)

Цитата номера

Іван Полтавець-Остряниця, уродженець Черкащини, Генеральний писар Української Держави (1918), отаман Українського Вільного Козацтва:

“Козак все мусить бути на варті, в кожну хвилину і на всякому місці люто боротись за незалежність Батьківщини...”

Тільки незалежна національна держава дасть Українському Народові можливість існувати і розцвітати. Тільки лицарським духом сильна, глибокою вірою... і любов’ю до Батьківщини напоєна військова сила збудує незалежну державу та оборонить її від ворогів. Тільки віками вироблені і жертвою крові предків наших освячені лицарські традиції дадуть... силу непереможну нашій Армії”.

Черкаси вшанували полеглих у боях на Сході

14 квітня, у день другої річниці від часу початку броїв на Сході черкаським осередком Цивільного Корпусу «Азов» спільно з бійцями однойменного полку, прикордонниками

Навчального центру «Оршанець» та іншими військовими і громадськими формуваннями було ініційовано ходу на честь другої річниці російсько-української війни.

“Ми переконані, що воїнам на передовій необхідна наша підтримка, їм необхідно знати що їх пам’ятають та що їм вдячні за щоденний ризик”, – заявляють у прес-службі ЦК “Азов”.

Після ходи у Долині Троянд відбулось вшанування полеглих воїнів. Родичі загиблих розмістили тут портрети бійців, після чого розпочався перерахунок особового складу. “В строю!” – звучало після кожного прізвища загиблого героя-черкащанина.

Герої не вмирають, допоки тисячі містян виходять вшанувати їх пам’ять. Маємо зробити усе можливе, аби пам’ять про воїнів, що віддали життя за Батьківщину, назавжди залишилась в історії та на героїчному прикладі зросло нове, сильне, свідоме покоління...

«Чорне сонце» Шкляра висунуто на здобуття літературної премії ім. Тодося Осьмачки

Завершилося висунення претендентів на Всеукраїнську літературну премію ім. Тодося Осьмачки, встановленої Черкаською обласною письменницькою організацією, Смілянським міськрайонним благодійним фондом «Тодось Осьмачка» та підприємством «Булацькі брати». Премія присуджується за високохудожні твори (поетичні збірки, ліро-епічні, драматичні та прозові твори), в яких на архетипному рівні зображено український національний характер, осмислено історичну долю України та її народу, втілено ідею національно-державної незалежності. Про це повідомляє голова Черкаської обласної організації СПУ Володимир Ткаченко.

Конкурсна комісія допустила до участі в конкурсі книги 10 авторів (із 13 поданих на конкурс): Вознюка Володимира (м. Чернівці) за книгу прози «Між іконами і піраньями»; Дячишина Богдана (м. Львів) за книгу «Слово про вічне»; Гончаренка Олега (м. Мелітополь Запорізької області) за збірку поезій (поетизований переклад Нового Завіту) «Собор одкровення»;

Жадька Віктора (м. Київ) за роман-сповідь «Кирило Осьмак: Заповідаю вам Україну»;

Пантюка Сергія (м. Київ) за збірку поезій «Поранений херувим. Оченята кольору антрациту»;

Пасічника Михайла (м. Житомир) за збірку віршів «То – біла гарячка Росії»;

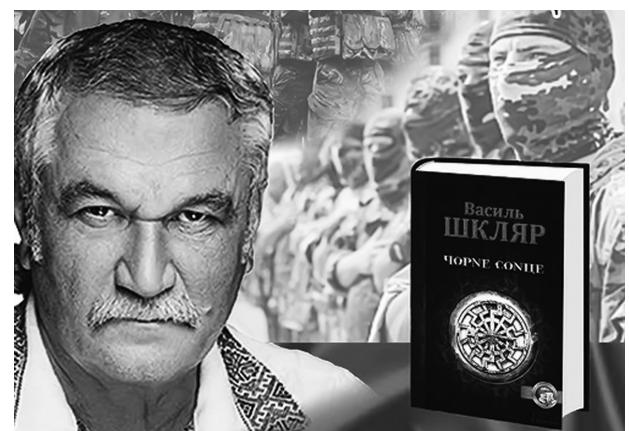
Різників Олексі (м. Одеса) за повість «Маюселла»;

Шакіна Миколи за книгу прози «Борщівська відьма»;

Шкляра Василя (м. Київ) за роман «Маруся» та книгу прози «Чорне сонце»;

Юрика Пилипа (м. Запоріжжя) за збірку поезій «Поклик Святослава».

До 25 квітня проводиться громадське обговорення творів, поданих на конкурс. Визначення лауреата – до 5 травня. Вручення премії – 14 травня в с. Куцівка Смілянського району Черкащини. Лауреатові вручається диплом і грошова винагорода – 5 тисяч гривень.

21-ШІ ВШАНУВАННЯ ГЕРОЇВ ХОЛОДНОГО ЯРУ

23 КВІТНЯ 2016 – 14⁰⁰-21⁰⁰

м. Черкаси, Долина троянд

24 КВІТНЯ 2016 – 10⁰⁰-19⁰⁰

Холодний Яр, с. Мельники, хутір Буда

ХОЛОДНИЙ ЯР
ЧЕКАЄ НА ТЕБЕ!

ПРИЙДИ ТА ОСВЯТИ ЗБРОЮ!

Холодний Яр
ІСТОРИЧНИЙ КЛУБ03049, м. Київ, вул. Курська, буд. 20, п. 14,
тел. +38 044 242-47-38, e-mail: Koval_r@ukr.netУКРАЇНА ВІДДАСТЬ ШАНУ
ГЕРОЯМ ХОЛОДНОГО ЯРУ**23 – 24 квітня 2016 р. у Черкасах та на Чигиринщині відбудуться 21-ші вшанування героїв Холодного Яру**

Заходи розпочнуться 23 квітня в Черкасах. О 13.00, на Алеї слави, буде відкрито пам'ятник героям різних епох, а о 13.40 на приміщенні музичилища - меморіальну дошку Макару Кушніру, одному із засновників ОУН, який навчався тут у 1901-1909 роках. О 14.00 почнеться вояцьке свято в Долині троянд, в якому візьмуть Легіон "Свобода", полк "Азов", Центр спеціальної тактичної підготовки "Білий вовк", "Український легіон", козацькі організації та 10 військових моряків – курсанти факультету Військово-Морських Сил України Національного університету "Одеська морська академія" з прапором Військово-Морських Сил України. Серед них – троє зі Севастополя, з колишньої академії ім. Нахімова, які заспівали Гімн України на плацу під час підняття прапора окупантів, що анексували Крим, четверо – із Севастопольського військово-морського ліцею, з тих, які залишилися вірними Україні...

О 16.00 тулумбас Історичного товариства "Чорні запорожці" і трембіти гурту "Кораллі" сповістять про початок Мистецького фестивалю козацької слави "Холодний Яр-2016". Участь у ньому візьмуть "Тінь Сонця" (Київ), "Друже музико" (Одеса), "Кораллі" (Івано-Франківськ), "Вертеп" (Дніпропетровськ), "Спів братів" (Черкаси), "Арт-Горлиця" (Київ), театр "Шарж" (Ужгород), кобзар Тарас Силенко, цимбаліст Василь Паланюк, бард Володимир Гонський (усі – Київ).

О 21.00 відбудеться смолоскипний Марш пам'яті українських героїв.

У неділю, 24 квітня, вшанування перенесуться до Холодного Яру.

О 10.00 в центрі с. Мельники Чигиринського району розпочнеться меморіальний мітинг і відкриття меморіального знаку братам Чучупакам. Будуть вшановані могили Василя Чучупака та козаків полку гайдамаків Холодного Яру, покладання квітів до меморіалу героям Холодного Яру на Кресельцях та на могилу сотника Івана Компанійця в Мотроному монастирі.

О 12.30 у лісі між Кресельцями і Гайдамацьким ставом буде відновлено символічну могилу легендарного гайдамацького ватажка XVIII ст. Гната Голого, оспіваного Іваном Карпенком-Карим в історичній драмі "Сава Чалий" (автор пам'ятника – заслужений художник України Микола Теліженко). О 13.30 на берегах Гайдамацького ставу вояки полку "Азов", "Легіону Свободи", "Айдару" та інших вояцьких формацій освятять зброю.

О 14.00 на хуторі Буда, біля церкви Петра Калнишевського отець Василь Циріль освятить пам'ятний знак козакам, які полягли за Волю України. Продовжиться Мистецький фестиваль козацької слави "Холодний Яр-2016". Участь візьмуть "Хорей козацька" (Київ), "Вертеп" (Дніпропетровськ), "Арт-Горлиця" (Київ), кобзар Тарас Силенко, цимбаліст Василь Паланюк і бард Володимир Гонський.

Відбудеться коло "Самоорганізація: від десятника до гетьмана" і майстер-класи Центру спеціальної тактичної підготовки "Білий вовк", який забезпечить також зйомки двох днів свята з квадрокоптера.

23 – 24 квітня в Холодному Яру відбудуться й Всеукраїнські змагання для молоді з пішого мандрівництва "Весняний рейд" ім. пластуна, кіборга Євгена Подолянчука. Участь у змаганнях візьмуть більше ста молодих хлопців та дівчат з 14 країв України. Захід розрахований на три вікові категорії команд, включаючи юнацтво від 11 років. Змагання розпочинаються 23 квітня о 8:00 в с. Гуляйгородок Черкаської області (урочище Шаєва гора).

Рада козацьких отаманів збирає козаків на Холодний Яр та планує провести в ці дні триденний вишкільний козацький табір "Гайдамацька Січ".

Організатори вшанування героїв Холодного Яру – Історичний клуб "Холодний Яр", Черкаська обласна державна адміністрація (голова Юрій Ткаченко), "Легіон Свободи", полк "Азов", ВО "Свобода", ВО "Батьківщина", Благодійний фонд "Волинь-Україна", Центр спеціальної тактичної підготовки "Білий вовк", музейно-етнографічний комплекс "Дикий хутір", Чигиринська РДА, Мельничанська сільська рада, Національний заповідник "Чигирин" і Черкаська міська рада.

Просимо приїжджати у вишиванках, козацьких, вояцьких та національних строях!

До зустрічі в Холодному Яру!

Прес-служба Історичного клубу "Холодний Яр"

"Козацький край" – це найбільш актуальні публікації.
Наші журналісти працюють з архівами, істориками
і краєзнавцями та виїжджають безпосередньо на передову у зону
АТО – з Вами і для Вас ми пишемо про історію
і сьогодення боротьби за Волю України..
Сайт нашої газети в Інтернеті оновлюється ЩОДЕННО!

www.cossackland.org.ua

БІЙЦІ ЯРОША ПРОВОДЯТЬ БОЙОВІ НАВЧАННЯ У СЕКТОРІ "М". НАСТУП ЇХ ЦІКАВИТЬ ЗНАЧНО БІЛЬШЕ, АНІЖ ОБОРОНА...

Журналісти «Козацького краю» побували в гостях у 8-го окремого батальйону «Аратта», підпорядкованого Українській Добровольчій Армії Дмитра Яроша.

У секторі «М», на базі поблизу Маріуполя, нас зустрів друг «Червень» – комбат «Аратти». У штабі – прапори дружніх Україні США, Польщі та Литви, прапори Майдану, заборонений у Білорусі національний біло-червоно-білий, прапор з вовком Чеченської Республіки Ічкерія...

Ну, і стрілецька мішень із зображенням Путіна. Одним словом, "суворий мінімалізм у оформленні офісу"...

Спокійний, впевнений у собі офіцер «Червень» з посмішкою заявив: «Аратта» – підрозділ з власною традицією, культурою, історією. Одна з цих традицій – не мати страху перед ворогом. Ми захищаємо нашу державу. І рухаємось до звільнення рідної землі...»

Наших журналістів допустили до споглядання бойових навчань: бійці УДА Яроша відпрацьовували не оборону, а штурм об'єктів, зайнятих ворогом.

Керував навчальним штурмом боєм з позивним «Тягач» – позивний такий отримав, бо до війни разом з батьком ганяв вантажівки просторами України. Тимчасово "змінив профіль" з мирного на воєнний – став

справжнім воїном Яроша, одним із тих, ким "страшають" росіяні їхні пропагандисти...

Загін «Тягача» провів штурм і захоплення будівлі, де за легендою навчань засів ворог, а потім відпрацьовували евакуацію пораненого. Під час надання першої меддопомоги та евакуації пораненого швидко і впевнено працював «Мангуст» – парамедик батальйону «Аратта». Він родом з черкаської Сміли – там і зараз живуть його батьки. Перший вишкіл пройшов ще сім років тому в УНСовців – під Трахтемировим на Канівщині. Воює вже півтора року – з ДУК «Правий сектор» (нинішня УДА Яроша) пройшов, зокрема, Піски і термінали Донаеропорту – один з тих, кого всі називають «кіборгами»... Навіть серед ідкого диму й під зливою дощу – спокійний, впевнений, зібраний – зі своїми бинтами-крапельницями-джгутами...

Про хлопців УДА не треба багато говорити – загальновідомий факт, що навіть три слова на фейковій «візитці Яроша» здатні створювати істеріку в рядах ворогів, то навіщо ж багато говорити про армію Яроша? Ще трохи про них «розкажуть» фото...

Олександр БРАВАДА

ПРАВИТЕЛЯ РОСІЇ ВБИЛИ ЗА ПЛАНОМ

КОЛИШНЬОГО ВЧИТЕЛЯ З ЧЕРКАСЬКОГО ГОРОДИЩА

Російського царя, ворога грузинів, поляків і українців,
ліквідував білорус – за планом, створеним кримчанином...

Кримська війна 1853-56 років, спровокована вторгненням Москви у Молдову і Валахію, завершилася фактичною поразкою Росії. Бити британцями, турками і французами, російська армія перестала вважатися однією з найсильніших у Європі. А згідно мирного договору, підписаного по завершенню війни за Крим, російському флоту було наказано прибратися геть з Чорного моря – що «велика» імперія і виконала з ганьбою.

Тодішня поразка в Криму розхитала «устої» імперії, у якій авторитет царів споконвіку тримається лише на загарбанях чужих територій...

Цар, який душив повстання всередині Росії і намагався лякати Європу

Скасування кріпацтва стало найяскравішим формальним «плюсом» правління російського царя Олександра Другого, проте його прихильники найчастіше чомусь «забувають» згадати, що 1861 року кріпацтво було скасовано далеко не на всіх землях, окупованих Російською імперією. Зокрема, це дуже довго тримали кріпацький устрій на загарбаних московитами землях вільнолюбної і непокірної Грузії.

Для порівняння: Молдовське князівство, вторгнення до якого московської воєначини спровокувало Кримську війну, позбулося кріпацтва ще 1749 року – на 112 років раніше від Росії, яка прагнула «навчити Молдову жити»...

Не здатна на реальне військове протистояння з Європою, Росія часів царя Олександра Другого тішила свої імперські комплекси війнами проти малих народів Середньої Азії і Кавказу.

«Прославився» Олександр Другий і жорстоким придушенням Польського національно-визвольного повстання 1863-64 років, у якому поруч з поляками воювали проти свавілля російської окупації і білоруси та українці. Одним із «пунктирів» царської боротьби проти української національної самосвідомості у цей час став ганебний «Валуєвський циркуляр» - таємне розпорядження міністра внутрішніх справ імперії Валуєва. Циркуляром заборонялася публікація навчальних, релігійних та освітніх книг українською мовою. Підлість шовіністичної російської політики ще в той «циркулярний» час 1863-го року підкреслювалася ідіотським висловлюванням: «Никакого особенного малоросійського язика не було, нет і быть не может!»

Згодом в силу вступив і персональний так званий Емський указ Олександра Другого від травня 1876 року, яким «височайше предписувалось» ввести ще жорсткіші заборони на українську мову. Припинявся друк взагалі будь-якої літератури українською мовою, а в разі якби українці намагалися щось віддрукувати на своїй мові за кордоном, то після ввезення в Україну ця література підлягала вилученню і знищенню. По всій території окупованих українських земель заборонялося викладати уроки рідною мовою у школах, ставити українські театральні вистави і навіть співати українських пісень на концертах...

На фоні агресивної зовнішньої і внутрішньої політики Росії її правителю годі було сподіватися на спокій. Навколо царського палацу, де як розуміла російська інтелігенція, було джерело усіх проблем Росії і поневолених нею народів, згущалися хмари...

Городищі на території сучасної Черкащини, працював учителем у Мліївській заводській школі.

У цей час Желябов бере активну участь у роботі київської «Громади» - напівлегальної культурно-просвітницької організації українського національно-патріотичного спрямування. Варто згадати імена учасників «Громади», чиї відділення діяли фактично по всій території України і навіть у російському Петербурзі. Серед засновників і перших учасників «Громади» - Куліш, Костомаров, Драгоманов, Лисенко, Старицький і звісно ж найвідоміший наш земляк – Тарас Шевченко.

До «Громади» належав і автор слів сучасного гімну нашої держави «Ще не вмерла Україна» - Павло Чубинський. Він жив у Городищі на Черкащині у той самий час, що й Желябов – приїхав сюди у другій половині 1870 року і влаштувався на роботу в адміністрацію багатой цукрової фірми «Брати Яхненки і Симиренки». З Черкащиною Чубинського пов'язує не лише проживання і робота в Городищі, а й... кримінальна справа, порушена поліцією щодо загадкової прокламації українською мовою «Усім добрим людям» - її було виявлено у Золотоніському повіті. А ще – Чубинський, як член Київського відділення Російського Географічного Товариства у складі наукових експедицій досліджував давні Городища Подніпров'я – зокрема, у Трахтемирові на Канівщині...

До «Громади» належав і журналіст та педагог, майбутній міністр освіти УНР та навіть тимчасовий голова Української Центральної Ради Володимир Науменко, який відомий ще й тим, що у 1902 році викупив на Канівщині ділянку землі, на якій була могила Тараса Шевченка – спеціально, щоб опікуватися нею і зберегти для наступних поколінь українців...

Був серед «громадівців» і випускник кращих університетів Франції та Німеччини, видатний науковець-фізик, математик, філософ і доктор медицини Сергій Подолінський – уродженець села Ярославці, тоді Звенигородського повіту, а нині – Шполянського району Черкащини. А ще «громадівцем» був уродженець корсунського Стеблева, письменник Іван Нечуй-Левицький та багато інших прогресивних українців.

У спілкуванні з такими людьми і формувався як революціонер кримчанин Андрій Желябов. Навіть коли повернувся до Одеси, «ходив у народ» на Херсонщині та в Катеринославській губернії – аж до Маріуполя, жив на Вінничині, а згодом переїхав до Росії, Желябов знав, що відбувається з його друзями з Придніпров'я. Згідно Емського указу царя Олександра Другого було ліквідовано Південно-Західний Відділ Російського Географічного Товариства у Києві – дітище Павла Чубинського, припинено видання газети «Київський телеграф», де працювало декілька «громадівців», а з київського університету Святого Володимира (нині – ім. Тараса Шевченка) звільнено найбільш проукраїнськи налаштованих викладачів, серед яких – Михайло Драгоманов і Сергій Подолінський...

1879 рік круто змінив політичну долю Андрія Желябова, який під впливом ідей Герцена і Чернишевського став переконаним «народником», Очевидно, йому імпонувала й одна з програмних засад організації – право поневолених царатом націй на самовизначення. Після розколу «Землі і Воли» Желябов очолює один з її осколків – партію «Народна воля» і в тому ж, 1879 році, вперше стає учасником не вдалого замаху на царя Олександра Другого...

Царю напропорочили, що загине від сьомого замаху – так і сталося...

Весь Петербург знав, що гадалка нагадала царю Олександру Другому, що він загине від сьомого за ліком замаху на нього, а юродивий Федір сказав імператорові дивну фразу, що той помре «у червоних чоботях»...

Тож коли у лютому 1881 року петербуржці дізналися, що

біля Зимового палацу завівся коршун, який ловить голубів і розриває їх просто на підвіконні цареві спальні, - всі сприйняли це як недобрий знак. Коршуна вдалося піймати – потрапивши, до залізного капкана, він ще зміг здійснитися разом з капканом у повітря, але впав під його вагою прямо посеред Двірцевої площі. Але столиця вже завмерла у недоброму очікуванні...

На той час на імператора було скоєно вже 5 замахів.

Останній день життя російського царя настав у перший день весни 1881-го, через декілька днів після дивної пригоди з коршуном, який розривав голубів, але й сам потрапив до пастки...

За старим стилем 1-го, а за новим – 13 березня біля Катерининського каналу, де з коретежем охорони з терських козаків проїздив царський кортеж, під карету з імператором народоволець Рисаков кинув гранату, яка не спричинила практично ніякої шкоди. Жодної подряпини не отримав і цар, який вийшов з карети подивитися на затриманого охороною нападника. Це був вже шостий замах... І тут до царя раптом швидко підійшов ще один народоволець, білорус Гнат Гриневецький – і кинута одним бомба вибухнула під ногами правителя Олександра. Як і обіцяв юродивий Федір, правитель Російської імперії помирав «у червоних чоботях», після сьомого замаху...

У ході слідства було встановлено, що організація і планування царевбивства було повністю здійснене Андрієм Желябовим, затриманим поліцією двома днями раніше. Сплановану кримчанином ліквідацію російського царя здійснив білорус...

У офіційних повідомленнях наступного дня писалося: «Совершилось событие неслыханное и ужасающее: русский царь, ОСВОБОДИТЕЛЬ НАРОДОВ, пал жертвою шайки злодеев среди многомиллионного, беззаветно преданного ему народа».

Андрій Желябов був страчений 15 квітня разом з чотирма своїми соратниками...

Через два роки після загибелі Олександра Другого на місці, де стався теракт, почали зводити храм Спаса-на-Крові. Будівництво завершили 1907 року і відкривав храм особисто цар Микола Другий – той, якого через 10 років розстріляють більшовики...

Під час зведення Спаса-на-Крові будівельники заклали в нього багато символізму: висота центральної споруди – 81 метр, щоб нагадувало про рік загибелі імператора – 1881-й; другий за висотою купол має 63 метри – вік, у якому загинув російський правитель; на дзвіниці – герби міст, як власне російських, так і поневолених Росією...

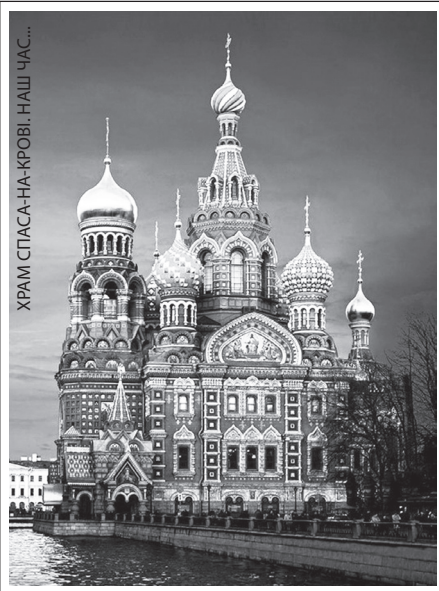
Як нагадування того, що ніхто й ніщо на землі не є вічним, височить цей храм і до сьогодні.

У сучасному Петербурзі ходить легенда, пов'язана з храмом Спаса-на-Крові: кажуть, є у ньому дивовижна ікона, на якій час від часу проступають доленосні для Росії дати. Спочатку, начебто, проступили цифри «1917» - і внаслідок жовтневого перевороту розпалася Російська імперія. Потім – «1941», і розпочалася війна проти Гітлера, якого Сталін до того вважав своїм союзником. Потім – «1953» - і помер найодіозніший правитель Кремля Йосип Сталін...

Була ще одна легенда, пов'язана з храмом на місці загибелі імператора. Після того, як у 1960-х роках храм закрили будівельними «лісами» на реконструкцію, він стояв так дуже довго. Хтось запустив чутку, що коли «ліси» знімуть, новітня комуністична імперія - Радянський Союз – розвалиться. «Ліси», які простояли майже три десятиліття, зняли у 1991 році, а в серпні того ж року СРСР зник з політичної карти світу, після конвульсій зі спробою військового перевороту ГКЧП, який намагався зберегти прогнилу імперію...

Кажуть, зараз на доленосній для Росії іконі у храмі Спаса-на-Крові знову нібито проступають якісь цифри – наразі ще не читкі...

Ярослав ЗВЕНИГОРА

Не довчився на юриста, бо став порушником «законів» імперії

Андрій Желябов народився у маєтку Султанівка на східному узбережжі Криму за два роки до початку Кримської війни. 1871 року за участь у студентському виступі Желябова відрахували з Одеського університету і вислали за межі міста. Відтоді і до 1873 року він жив у

Вперше град Дорогичин на річці Західний Буг згадується у Київському літописі у 1142 році, коли київський князь Всеволод Ольгович віддав Берестя разом з Дорогичином чернігівським князям Давидовичам. Проте археологічні дані свідчать, що укріплений град виник тут уже в 1-й половині XI століття (сліди руського осадництва на цій території сягають половини Першого тисячоліття після Різдва Христового): «Ранньосередньовічне (VI-VIII ст.) торгівельне поселення при шляху, що йшов вздовж Бугу з Русі в Ятвязьку землю, існування якого підтверджене знахідками арабських монет. Близько 1038 р., під час походу київського князя Ярослава Мудрого проти ятвягів, на правому високому березі Бугу засновано город, зокрема, як осідок княжої митниці.

Нині Дорогичин належить до Підляського Воєводства Польщі, але польські науковці зажди підкреслюють його українсько-руське походження. Зокрема, видання Польської Академії Наук «Katalog Zabytkow Sztuki w Polsce» підкреслює, що на території Дорогичина серед найдавніших археологічних знахідок – «свинцевих плombs з XII ст., до речі, означених гербовим тризубом Рюриковичів, київських князів Олега Святославича, Всеволода Ярославича і Всеволода Олеговича».

Місто відігравало важливу роль у великій транзитній торгівлі Русі з Польщею та країнами Західної Європи. У 2-й половині XII ст. Дорогичин був княжою столицею Волинської династії — Василька Ярополчича та його сина.

Від XIII століття місто перебувало у складі Галицько-Волинського князівства.

У часи князування Данила Галицького, його Галицько-Волинська держава опинилася в надзвичайно складному становищі. Ніби сам сатана послав у це нещасливе XIII століття найбільші в історії випробування українцям-русам, аби вони довели свою спроможність залишитися в історії. Жодна країна світу не пережила такої всезагальної кривавої драми, яка випала на долю нашої держави і народу.

З одного боку — нищівна монголо-татарська навала. З іншого — західні країни, які ніколи не поціновували й не були вдячними українцям-русам, що першими брали на себе основний удар кочівників. Більше того, європейці намагалися скористатися з ослаблення східнослов'янських князівств, щоб урвати для себе шматок її землі, її багатств. Уже в 1238 р. Данило змушений був відбивати агресію із заходу рицарів-тевтонців із Добжинського ордену, які захопили частину волинських земель.

У березні 1238 року відбулась битва війська князя Данила з лицарями-тевтонцями за місто Дорогичин. На полях нинішнього Підляшшя Галицько-волинська дружина зійшлася в бою з лавою хрестоносців під орудою магістра Бруно. У важкі часи золотоординської навали Данило розумів, що, з іншого боку, поява

Данило добре знав тактику лицарських орденів, тому розташував військо незвичним на той час чином. Галичани зустріли навалний наступ ворожої кінноти стіною списів піхоти, підсиленою стрільцями. Цей стримуючий бій дав змогу кінноті Данила обійти лицарів з флангів та оточити їх. Розгром тевтонського війська був повним.

країнам об'єднатись у боротьбі проти Золотої Орди...

У березні 1918 року Михайло Грушевський, виступаючи перед Українською Центральною Радою з нагоди підписання Берестейського миру, нагадав: «Дорогичин - один з наших історичних городів, в якому коронував-

БИТВА ЗА ДОРОГИЧИН: ДОРОГА ДО ВИЗНАННЯ ЄВРОПОЮ І ЄДНАННЯ ПЕРЕД ОРДИНСЬКОЮ ЗАГРОЗОЮ ЗІ СХОДУ

Малюнок
Юрія ЖУРАВЛЯ

хрестоносців та захоплення ними Дорогичина означали для Русі втрату торгових і політичних шляхів до Європи. Необхідно було терміново відвоювати місто. Він приєднав пильність тевтонців, оголосивши похід на ятвягів, але за два дні підступним маневром раптово з'явився перед мурами Дорогичина. Щоб не зруйнувати його, виманив тевтонців на відкрите поле. Магістр Бруно був змушений показати свою військову перевагу у відкритому бою, щоб довести городянам легітимність свого володарювання.

Кілька живих лицарів і сам магістр Бруно потрапили в полон.

Цією перемогою Данило показав всьому Заходу, що з русинами не варто розмовляти мовою мечів, а Русь може існувати в європейському співтоваристві лише як рівна серед рівних. Папа Римський змушений був відмовитися від Хрестового походу на Русь і згодом, саме у Дорогичині, коронував Данила.

Данило став першим руським королем, який довів, що місце Русі не в Азії, а в Європі, та дав поштовх європейським

ся король Данило», — після чого визнав, що, за умовами цього миру, Дорогичин не ввійшов до складу УНР...

Нині в Дорогичині зберігся єдиний православний храм — церква Святого Миколая. Та головне, щоб у союзних Україні державах Європи пам'ятали досвід історії і замість розбрату вчасно єдналися перед загрозою орди зі Сходу...

За публікаціями Раїси ІВАНЧЕНКО та Юрія ЖУРАВЛЯ

Юрій Кондратюк: українець, якому людство завдячує висадкою астронавтів на Місяць...

12 квітня, в День Космонавтики весь світ згадує, що людина може ступнути за межі своєї планети...

Українці, згадуйте в цей день українців, що доклали до цього зусиль! В першу чергу — звісно, Юрія Кондратюка (справжнє ім'я Олександр Шаргей) — уродженця Полтави, який певний час жив у Смілі на Черкащині, де переховувався після втечі спочатку від Каледіна, а потім від Денікіна — з Білої Армії «великої» Росії, куди був примусово мобілізований. З Києва Олександр Шаргей передали метрику людини, яка померла від тифу — так він став Кондратюком. Працював у Смілі ремонтником і вантажником на залізничній станції. Власне, саме у Смілі почав писати свою головну роботу, яка називалася «Про міжпланетні подорожі». Пізніше американські вчені знайшли у Бібліотеці Конгресу книжку Кондратюка, у якій будуть розроблені і траєкторія (траса

Кондратюка), і орбітальні лабораторії, і посадка апаратів на Місяць та інші планети Сонячної системи, і розрахунки польоту людини до інших планет, і те, яким має бути пальне для ракет, скафандр космонавта та інше...

Висадці на Місяць NASA, Америка і весь світ завдячують саме цій роботі! Джон Хуболт, один з керівників американської програми «Аполлон» ще у 1969 році зізнався: «Кондратюк приблизно 50 років тому розрахував, що схема відділення останнього модуля від космічного корабля-носія, є в енергетичному відношенні кращим способом посадки на Місяць». Тобто визнав, що політ американських астронавтів на Місяць виконаний по «траєкторії Кондратюка», як її досі називають науковці. Після висадки американців на Місяць інший американський вчений Лоу розповів: «Ми розшукали маленьку, мало чим примітну книжечку,

видану в Росії зразу ж після революції. Автор її, Юрій Кондратюк, обґрунтував і розрахував найекономнішу схему польоту на Місяць з поверненням на Землю. Цією схемою ми й скористалися».

За оте слово про книжечку «з Росії» зразу ж вчепилися кремлівські пропагандисти, яким по життю «муляє» те, що американці давним-давно побували на Місяці, а росіянам це ще й досі навіть «не світить». Кондратюка терміново проголосили «великим руським ученим», назвали на його честь вулиці і площі в Москві, Новосибірську і Петербурзі. Причому до Новосибірська затягли на екскурсію навіть самого Нейла Армстронга — американського астронавта, чия нога першою в історії людства ступила на поверхню іншої планети. І так по нарозказували про «русского» Кондратюка, що той набрав землі на пам'ять від будинку в Новосибірську, де

той трохи жив колись...

Власне, він став Людиною Всесвіту. Ім'я Юрія Кондратюка золотими літерами напсане в залі слави Космічного музею NASA у США (Аламортордо). У американській Флориді на космодромі встановлено пам'ятник, де висічені імена вчених й астронавтів, причетних до польоту на Місяць, там є й ім'я українця Кондратюка. На його честь названо астероїд 3084 і навіть кратер на зворотньому боці Місяця...

Разом з тим, досі цілий будинок лікаря Радзевича у Смілі на Черкащині, де жив Кондратюк, але натовпів туристів там немає...

Свого часу на честь видатного українця були названі і вулиці в Києві та у рідній йому Полтаві, а у Смілі нарешті перейменовано вулицю Олександра Невського на Юрія Кондратюка лише у лютому 2016 року...

Ярослав ЗВЕНИГОРА

Світле Христове Воскресіння! Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

*Тропар: Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав,
і тим, що в гробах, життя дарував.*

ІСТОРІЯ ПРАЗНИКА ПАСХИ

Празник Христового Воскресіння у наших богослужбових книгах має такі назви: Свята й Велика Неділя Пасхи, День Святої Пасхи або Свята Пасха. Наш народ на означення празника Пасхи має ще слово "Великдень", що значить Великий День, бо він великий своєю подією, своїм значенням і своєю радістю.

Слово "пасха" походить з єврейського "песах", що значить "перехід". Тут мова про перехід Господнього ангела, який одної ночі вбив усіх єгипетських первенців, коли фараон не хотів відпустити ізраїльський народ, а перейшов мимо (по-єврейськи "песах") домів Ізраїльтян, що їх одвірки були помазані кров'ю однорічного ягняти. Слово "пасха" у Євреїв означало також ягня, що його заколювали на Пасху, а потім і сам день свята, на спомин визволення з Єгипту, дістав назву Пасхи.

Для апостолів і перших християн ПАСХА-ПЕРЕХІД стала символом іншого переходу, а саме, подвійного переходу Ісуса Христа: від життя до смерті і від смерті до життя. Перший перехід дав основу для хресної, а другий для воскреслої і радісної Пасхи. Апостоли й перші християни святкували разом із Євреями свою християнську Пасху, але не радісну, а сумну і сполучену з постом, бо вона була для них річницею Христових мук і смерті. Пасхальний агнець Євреїв став для християн прообразом Ісуса Христа, Який, наче невинне ягня, приніс себе в жертву за гріхи цілого світу. Звідси і зве Його богослужіння пасхальним ягнятком або коротко Пасхою. "Бо наша Пасха — каже св. Ап. Павло — Христос, принесений у жертву" (1 Кор. 5,7). Собор у Нікеї (325 р.) вирішив, що всі християни мають святкувати празник Пасхи того самого дня; що не можна йти за єврейським звичаєм, а треба святкувати Пасху в неділю, по першій повній місяця, по веснянім зрівнянні дня й ночі.

6-ий Вселенський Собор (691 р.) у справі святкування світлого тижня вирішив: "Від святого дня Воскресіння Христа нашого Бога до нової неділі (цебто до Фоминої Неділі) вірні повинні через цілий тиждень безнастанно перебувати у святих церквах, у псалмах і співах і піснях духовних, радіти й торжествувати в Христі, уважно слухати читання св. Письма та брати участь у св. Тайнах, бо таким способом разом з Христом воскреснемо й разом прославімося. Тому в цих днях не можна влаштовувати ніяких публічних видовищ".

ЗНАЧЕННЯ ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ ДЛЯ НАС

Христове Воскресіння дає нам не заперечний доказ Його Божества. Коли фарисеї і книжники домагалися від Христа знаку, що Він Божий Син, то Він їм відповів, що не дістануть іншого знаку, як знак пророка Іони: "Як Іона був у нутрі кита три дні і три ночі, так буде Син Чоловічий у лоні землі три дні і три ночі" (Мат. 12, 40). І так сталося. Третього дня по Його смерті наступило світле Воскресіння.

Христове Воскресіння — це фундамент нашої віри. Яке б значення мала Христова наука, якщо б так часто Ним передказане воскресіння не сповнилося? Апостоли проповідуючи св. Євангеліє, часто покликуються на Христове Воскресіння, як на найсильніший доказ правдивості науки Христа. "А коли Христос не воскрес,— каже св. Павло — то марна проповідь наша, то марна й віра ваша... Але ж Христос таки справді воскрес із мертвих, первісток померлих" (1. Кор. 15, 14 і 20). Тому правда про Христове Воскресіння і християнська релігія є нерозривно злитими.

Христове Воскресіння, вкінці, це певна запорука нашого воскресіння до щасливого вічного життя. Як Христос воскрес, так і ми колись воскреснемо до нового світлого й вічного життя. Сам Христос запевняє нас про це: "Бо надходить час, коли всі, хто в гробах, почують голос Сина Божого, і вийдуть ті, що чинили добро, на воскресіння життя. А ті, що зло чинили, — воскреснуть на суд... Така бо воля мого Отця, щоб кожен, хто Сина бачить і вірує в Нього, жив життям вічним і щоб я воскресив його останнього дня" (Іван 5, 28-29 і 6,40).

НАРОДНІ ЗВИЧАЇ

У нашого народу є звичай на Великдень благословляти їжу. Після довгого посту свята Церква дозволяє усяку їду, для того щоб вірні разом із духовною радістю мали під час великодніх свят і радість від земних дарів. Благословення пасхальної поживи відбувається урочисто звичайно після святої Літургії на церковному подвір'ї.

Шкаралупу зі свячених яєць, кришки чи кістки не викидали на сміття, а закопували або в городі, або на полі, щоб і землі дати свяченого.

З благословенням великодніх пасок пов'язані наші славні крашанки й писанки, які мають давнє походження. Побожне передання каже, що Марія Магдалина, проповідуючи Христову науку, зайшла у двір римського цисаря Тиберія, дала йому в дар червону крашанку зі словами: "Христос воскрес!", і лише тоді почала свою проповідь. За її прикладом пішли інші християни й почали в день празника Пасхи обдаровувати один одного крашанками чи писанками.

Тому сьогодні вітаю всіх принижених й самотніх, убогих й заможних, милосердних та тих, хто з любов'ю нахилиється над потребуючими їхньої руки! Вітаю молодих й старших, тих, що покалялись та нерозкаяних, тих, хто в неволі та тих, хто несе службу в рядах нашої армії! Вітаю хворих й немічних, людей у силі віку та доброму здоров'ї! Нехай радість Христового воскресіння торкнеться серця кожної людини! А Боже благословення і слова: «Радуйтеся, бо Христос воскрес», — стануть радістю кожного серця! Нехай слова ангела спрямовані до жінок про воскресіння Христове і відвалений камінь від гробу, де лежав Христос, стануть нашим глибшим переконанням про потребу гідного християнського життя! Усі радісно поклонімося воскреслому Христові та хай у кожному серці й на устах гомонить радісне: Христос воскрес!

**З повагою та Любов'ю підготував настоятель Храму святих
Первоверховних Апостолів Петра і Павла
м. Чигирин протоієрей Василь Циріль**

ДЕНЬ В ІСТОРІЇ 20 – 27 квітня

20 квітня 1891 року у Будищі, нині Звенигородського району Черкащини, народився Юрко ТЮТЮННИК (на фото), заступник командувача Армії УНР Першого зимового походу, командарм Другого зимового походу Української повстанської армії, генерал-хорунжий Армії УНР.

21 квітня 1597 року у Варшаві закатований очільник козацького повстання отаман Северин НАЛИВАЙКО.

21 квітня 1826 року прийнято план забудови міста Черкаси - архітектора Вільямса ГЕСТЕ.

21 – 25 квітня 1944 року в урочищі Гурби відбулася битва групи "Богун" УПА-Північ та з'єднання "Холодний Яр" УПА-Південь проти внутрішніх військ НКВД і частин Красної армії.

21 квітня 1996 року загинув перший Президент Ічкерії Джохар ДУДАЄВ. Його іменем названо близько 20 вулиць, алеї та площ у містах України, Боснії і Герцеговини, Латвії, Туреччини, Польщі та Литви, а також добровольчий батальйон у складі ЗСУ в зоні АТО.

22 квітня 1922 року у місті Подєбради (Чехословаччина) відкрита Українська господарська академія. Першим ректором став уродженець Харківщини Іван ШОВГЕНІВ – батько майбутньої поетеси і діячки ОУН Олени ТЕЛІГИ.

23 квітня 1185 року дружинники новгород-сіверського князя Ігоря Святославовича і його союзників вирушили у похід проти половців.

23 квітня 1965 року помер генерал-хорунжий Армії УНР Петро ДЯЧЕНКО, командир полку Чорних запорожців («чорношличників»), які відзначилися, зокрема, у переможних боях на території сучасної Черкащини.

24 квітня 1648 року водночас чотири полки реєстрових козаків, очолені уродженцем Черкащини Филоном ДЖЕДЖАЛІЕМ, повстали проти польської влади і перейшли на бік гетьмана Богдана ХМЕЛЬНИЦЬКОГО.

24 квітня 1791 року розпочалася дипломатична місія Василя і Петра КАПНІСТІВ від українського дворянства, налаштованого на відродження козацької вольниці, до пруського канцлера – з метою обговорення надання допомоги українському національно-визвольному рухові у випадку відкритого збройного виступу проти російського самодержавства.

24 квітня 1899 року у слободі Великий Бурлук на Харківщині народився Валентин СІМЯНЦІВ, сотник Армії УНР, учасник Першого зимового походу Армії УНР, скульптор, автор спогадів про Визвольну боротьбу.

24 квітня 1918 року під час Кримського походу українські війська під командуванням Петра БОЛБОЧАНА (на фото) звільнили Сімферополь від більшовиків.

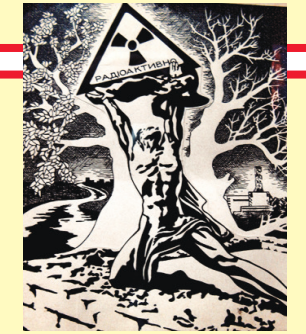
24 квітня 1920 року уряди Польщі та УНР уклали угоду про військову взаємодопомогу у війні проти більшовицької Москви.

25 квітня 1995 року помер галичанин Лев ШАНКОВСЬКИЙ, військовий історик-дослідник, журналіст, співзасновник Української Головної Визвольної Ради (УГВР), лицар Хреста Симона Петлюри, Залізного Хреста за Перший зимовий похід, Пропам'ятних Хрестів УГА та УПА.

26 квітня 1840 року в Петербурзі вийшло друком перше видання "Кобзаря" Тараса ШЕВЧЕНКА.

26 квітня 1945 року помер Павло СКОРОПАДСЬКИЙ, отаман Вільного Козацтва у 1917-му та гетьман Української Держави у 1918 році.

26 квітня 1986 року, о 1 год. 23 хв. за київським часом в Україні сталася найбільша техногенна аварія в історії людства — вибухнув четвертий реактор Чорнобильської АЕС і сумарна радіація ізотопів, викинутих в повітря, склала 50 мільйонів кюри, що в 30-40 разів більше, ніж при вибуху бомби в Хіросімі у 1945 році.

27 квітня 1904 року помер Михайло СТАРИЦЬКИЙ - поет, драматург, прозаїк, театральний і культурний діяч, автор п'єси "За двома зайцями", уродженець с.Кліщинці (нині - Золотоніського району Черкащини).

27 квітня 1929 року загинув холодноярський отаман Яків ЩИРИЦЯ («МАМАЙ»), уродженець чигиринського села Боровиця.

27 квітня 1958 року помер Олександр ПЛІТАС, дивізійний лікар Армії УНР, лицар Залізного хреста.

27 квітня 1969 року помер Роман СМАЛЬ-СТОЦЬКИЙ, мовознавець та політичний діяч, посол УНР у Німеччині та Польщі.

Свідectво про державну реєстрацію
КВ №18773-7573ПР від 18.01.2012 р.

Козацький край

Головний редактор –
Олег ОСТРОВСЬКИЙ
Шеф-редактор – Віктор ВОЛЯ
Редактор випуску – Петро ДОБРО
Голова редакційної ради –
Володимир МУЛЯВА
Засновник – Чигиринська ГО
"Вільне Козацтво Холодного Яру"

З питань придбання та розповсюдження газети звертатися до
редакції "Козацького краю" за адресою: вул. Ільїна, 330, к. 4, м.
Черкаси, 18005, тел.: (0472) 31-29-74
E-mail: Cossack_land@i.ua

Газета віддрукована в ПП Руденко Ю.І.,
м. Черкаси, вул. Вербовацького, 1а. Тираж – 10000 екз.
Замовлення №333